

Stretnutie sa v Božej prítomnosti

Matúš 17, ¹ *O šesť dní vzal Ježiš so sebou Petra, Jakuba a jeho brata Jána a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty.* ² *Tam sa premenil pred nimi a tvár Mu žiarila s' a slnko a rúcho jeho zbelelo ako svetlo.* ³ *A hľa, ukázali sa im Mojžiš a Eliáš a zhovárali sa s Ním.* ⁴ *Peter prehovoril k Ježišovi: Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, urobí tu tri stánky: jeden Tebe, jeden Mojžišovi, jeden Eliášovi.* ⁵ *Keď on ešte hovoril, ajhľa, jasný oblak ich zastrel a z oblaku ozval sa hlas: Toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zal'úbilo; Jeho poslúchajte.* ⁶ *Keď to učeníci počuli, padli na tvár a náramne sa báli.* ⁷ *Ježiš pristúpia k nim, dotkol sa ich a riekol: Vstaňte a nebojte sa!* ⁸ *A keď pozdvihli oči, nevideli nikoho, len samého Ježiša.* ⁹ *Keď schádzali z vrchu, prikázal im Ježiš: Nikomu nehovorte o tomto videní, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych!*

Možno ste sa už stretli s človekom, alebo možno aj sami ste už zažili niečo tak výnimočné, že inak to neviete pomenovať, len ako „zázrak“. Pre študentov môže byť „zázrakom“ urobená skúška u veľmi prísneho profesora. Pre ťažko nemocného môže byť „zázrakom“ jeho uzdravenie sa. Pre dlhodobo nezamestnaného to môže byť zrazu práca, ktorú sa mu podarilo získať. Ale potom sú tu aj situácie, o ktorých vieme, že nie sú bežné v živote: ako napríklad zmena ľudského života a obrátenie sa človeka k Pánu Bohu, uzdravenie človeka na modlitbu iného, návrat zo záhrobia do života, tzv. klinická smrť, počutie jasného Božieho hlasu apod.

Pravdou je, že v živote každého človeka sú okamihy, ktoré nevieme vysvetliť, len ich označíme slovom „zázrak“. Raz som čítala vetu, že „zázraky sa dejú tomu, kto na zázrak verí“. A pravdou je, že život kresťana je sám o sebe zázrakom. Tým zázrakom je naše ospravedlnenie pred Bohom bez akejkoľvek zásluhy. Nedá mi nespomenúť tu slová profesora Novej Zmluvy s prvej polovice 20. storočia, Ernsta Kässemanna, ktorý povedal, že „ospravedlnenie pred Bohom nie je našou zásluhou a našou dokonalosťou, ale láskavým, milostivým a spásonosným Božím konaním v ústrety nám, to Boh si nás vyvolil, povolal a posvätil. Bez ohľadu na to, kým sme boli a akí sme dnes. A istota spasenia je dôkazom Božej vernosti voči nám, ktorá sa nikdy nezmení. A to je zázrak.“

Náš biblický text začína časovým údajom, ktorý nám hovorí, že k premeneniu Pána Ježiša došlo 6 dní po Petrovom vyznaní v Cezareji Filipovej, ale tiež po absolútnom nepochopení Ježišovej identity a služby. Okamih premenenia tak potrebujeme vnímať v súvislosti s touto rozpoltenosťou učeníkov. Na jednej strane vyznanie, že Ježiš je Boží Syn, zasľúbený Mesiáš. Na druhej strane absolútne odmietnutie Jeho utrpenia a bolesti. Na jednej strane Ježišovo „*Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov...*“; na strane druhej, tak isto Petrovi, „*Chod' za mňa, satan, na pohoršenie si mi...*“.

Príbeh premenenia potrebujeme čítať a prijímať vo svetle Petrovho vyznania i zlyhania. Ježišova sláva i Jeho utrpenie sa tu miešajú, a sú obrazom našich vlastných vyznaní i zlyhaní. A uprostred toho prichádza okamih premenenia. Peter, Jakub a Ján sú svedkami niečoho nevysvetliteľného, čo je mimo bežnej reality, je to nadprirodzené a tak vznešené. Vidia svojho Majstra v Jeho nebeskej sláve. Ak si spojíme tento okamih s Petrovým a vlastne aj všetkých učeníkov, vyznaním i odmietnutím utrpenia Pán Ježiša, pred nami sa začína vykresľovať nádherný obraz Božieho konania v našom živote. **Tam, kde naše nadšenie viery strieda naše zlyhanie a my sa cítime pokorení, tam vstupuje náš nebeský Otec so zjavením svojej**

slávy, aby nás pozdvihol, aby nás uistil v našej viere a otvoril pred nami novú cestu a ukázal nám nové možnosti. To je náš Pán a Boh.

Čítame, že Peter okamžite reaguje, nebol by to Peter, keby teraz mlčal, a hovorí o troch stanoch, ktoré postaví pre Pána Ježiša, pre Mojžiša a Eliáša, ktorí vkročili na scénu chvíľu po Ježišovom premenení. Aj keď niekedy sme ochotní karhať Petra a povedať o ňom Lukášovsky, že nevedel v tej chvíli, čo hovorí (L 9,33), myslím si, že sa na Petrovu reakciu môžeme pozrieť aj inak. Možno, že **Peter reaguje s úctou a hlbším pochopením situácie, než by sme predpokladali. Prejavil pohostinnosť, otvorené srdce, túžbu ostať prebývať na mieste, kde cítil a vnímal zázračný Boží dotyk. Jeho srdce sa otvorilo pre Božiu prítomnosť. Zažil niečo zázračné a nechcel to pustiť.**

Koniec koncov, kvôli neobvyklým odchodom Mojžiša a Eliáša z tejto zeme, v židovských písmach zohrali obaja v prvom storočí medzi mnohými Židmi veľkú úlohu, a to najmä v eschatologických očakávaniach. V očakávaniach zasľúbeného Božieho služobníka a Mesiáša.

Zatiaľ, čo sa v záverečných veršoch 5. knihy Mojžišovej dozvedáme o Mojžišovej smrti, zisťujeme aj to, že „*Dodnes však nikto nevie o jeho hrobe.*“ (5. Mojžišova 34:6).

Záverečné verše 5. knihy Mojžišovej hovoria, že „*v Izraeli už nepovstal prorok ako Mojžiš, ktorému by sa dal Hospodin poznať z tváre do tváre. Nikto iný sa mu nevyrovnal konaním znamení a zázrakov, ktoré ho poslal Hospodin konať v Egypte pred faraónom a pred všetkými jeho služobníkmi a celou jeho krajinou. Nikto iný neprejavil takú moc, aby urobil všetky tie veľké a hrozné skutky, ktoré Mojžiš vykonal pred očami celého Izraela.*“ (5M 34, 10-12).

Eliášova smrť je podobne povzbudzujúca. V jeho príbehu čítame, že potom, čo sa s Elizeom podelil o ducha proroctva, „*objavil sa zrazu ohnivý voz a ohnivé kone. Tie oddelili oboch od seba a Eliáš sa vo víchrici vznášal do neba. Elizeus to videl a kričal: „Otec môj, otec môj, vozy Izraela a jeho jazda!“ Viac ho už nevidel. Nato vzal svoj odev a roztrhol ho na dvoje.*“ (2 Kráľ 2:11-12). Táto dramatická, silná scéna živí prorockú nádej Izraela na Eliášov návrat.

A tak okamih premenenia nie je len zjavením sa Božej slávy, ale aj potvrdením toho, že sa v osobe Pána Ježiša plnia zasľúbenia a očakávania celého Izraela. Prítomnosť Mojžiša a Eliáša je predzvesťou doslova Božej revolúcie vo svete. Je potvrdením toho, že Pán Boh nikdy neprestal konať a že práve Ježiš je zasľúbeným Mesiášom, Božím Synom, ako to vyznal Peter a súčasne sa na ňom naplnia všetky proroctvá Starej Zmluvy a to aj proroctvá o utrpením Božieho služobníka.

Božie: „*Toto je môj milovaný Syn, ktorého som si oblúbil. Jeho počúvajte!*“ (Mt 17,5), je nielen dôvodom ku strachu, ale aj nádejou a potvrdením ich vyznania viery.

To je to, čo nebeský Otec koná v ústrety našej odvahe i slabosti, ktoré sú prepojené v každom z nás. Vedie nás do svojej slávy, aby nám ukázal zmysel nášho života. Zmysel našich okamihov víťazstiev i zlyhaní, zmysel našich odvážnych vyznaní i nášho strachu a obavy. V tom všetkom je totiž s nami.

Po nádhernej scéne Ježišovho premenenia sa svet vrátil do stavu, akým bol pred tým. Žiadni proroci, žiadny počuteľný Boží hlas, z Ježišovej tváre nevychádza žiadne svetlo a jeho odev je taký obyčajný, ako vždy. A predsa niečo sa zmenilo. Peter, Jakub a Ján už nikdy nebudú tí istí. Ich srdcia boli zmenené a dotknuté Božou slávou. Boli svedkami zázraku, ktorý nebol z tohto sveta. A **Boží dotyk nikdy nedovolí človeku, aby ostal tým istým, ako bol pred tým.**

Sme dnes pozvaní, aby sme sa pripojili k Petrovi, Jakubovi a Jánovi, ktorí chceli hostiť dávnych prorokov a túžili zotrvať v neustálej prítomnosti svojho Majstra, lebo im tam bolo

dobře. **Sme pozvaní stát' v tichu pred zázrakom Božieho konania v našom živote a s vd'ačným srdcom vyznať „Pane, je dobre, že sme tu...“ (Mt 17,4).** Sme pozvaní každý deň sa stretávať s naším nebeským Otcom v Jeho slove a nechať sa premôcť plnosťou Jeho zasľúbení, prítomnosťou mnohých Božích svedkov a nezameniteľného Božieho hlasu. On je tu, s nami, každý deň, každý okamih. Amen.